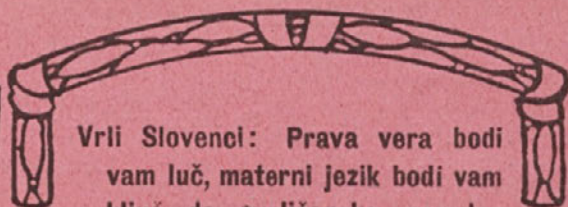

LETO XI.

ZVEZER 16.

Vrli Slovenci: Prava vera bodi
vam luč, materni jezik bodi vam
ključ do zveličanske narodne
omike. A. M. Slomšek.

NAŠ^v DOM

GLASILO
SLOVENSKE MLADINE.

MARIBOR, 1911.

CIRILOVA TISKARNA.

Vsebina 16. zvezka:

	Stran		Stran
Pouk.		Gospodinska izobrazba	250
Politišna šola	241	Spletajmo veneč prihodnje sreče	250
Mladenkam	242	Društveni glasnik:	
Zabava:		Jarenina	251
A. b. c.	243	Ljutomer	251
Slava slovenski domovini	246	Šmarje	251
Mi mladi — vstajamo	247	Kebelj na Pohorju	252
Pri očetovem slovesu	248	Brežice	252
Razgled po svetu.	248	Celje	253
Dekliški vrtec:		Iz Nove vasi pri Ptujju	253
Rožica zadovoljnosti nam hoče usahniti	248	Marenberg	253
Domači vrt	249	Gradec	253
Dobra gospodinja	249	Zabukovje	254
		Govorniške vaje:	
		Deset zapovedi za slovensko mladenko	255

Naš Dom izhaja 1. in 15. vsakega meseca ter stane na leto 2 K.
na pol leta 1 K, na četrto leta 50 h. — Uredništvo in upravništvo
je v Cirilovi tiskarni, Koroške ulice 5, Maribor. — Sklep uredništva
11. avgusta 1911.

Knjižnica S. K. S. Z. v Mariboru, Koroška cesta št. 5, nudi svojim
čitateljem najboljše spise slovenske književnosti. Odprta je ob četrtek od 4.—6.
ure zvečer, in ob nedeljah od 8.—10. ure predpoldan. Prosimo pa, da cenjeni
čitatelji tudi knjige redno vračajo, da prihranijo sebi in nam stroške opominjevanja.

„Slov. Kat. izobr. društvo Kres“ v Gradcu

se nahaja sedaj v hiši društva sv. Marte Prokopigasse 12. I. Najbližnji vhod je skozi obok na Herrengasse mimo Glockenspiel-Bazarje. Društveni prostori so odprti vsak večer. Katoliški Slovenci in Slovenke, pristopajte k temu edinemu »Kat. ljudskemu društvu v Gradcu.«

N A Š D O M

Štev. 16.

V Mariboru, 15. avgusta 1911.

XI. letnik.

Pouk.

Politična šola.

Večkrat smo že povdarjali, kako važna in potrebna je politična izobrazba za javno življenje. Vsak državljan bi naj dobro poznaval svoje politične pravice in dolžnosti, pa tudi razne stranke, ki se zlasti ob volitvah ponujajo ljudstvu kot rešiteljice in prijateljice. Politično življenje se ne sme opirati samo na osebni vpliv ali na agitacijo, ampak na živo zavest. Zato se že mlad človek mora politično izobraževati, da ne bo pozneje kakor trs, ki ga veter maja. Zato bomo v nekaterih številkah obravnavali važnejše točke o politiki in političnih strankah.

1. Mladeniči in politika.

V vseh hudih političnih bojih, ki jih je v zadnjih letih slovensko krščansko ljudstvo bojevalo zoper liberalno in socialno-demokratsko stranko, so stali naši mladeniči vsikdar v prvih vrstah kot neutrudni agitatorji in govorniki. Pa ne samo ob volitvah, tudi sicer se krščanska mladina političnega življenja živahno udeležuje, vsak fant v svoji občini. Precej naših mladeničev in Orlov je že občinskih odbornikov, ali sploh zavzema kakšno politično važno mesto v okraju. Spričo tega dejstva hočemo opozoriti na nekatere načelno važne stvari za našo mladino.

1. Naša mladeniška zveza in Orel morata biti s političnim vodstvom Slovenske Ljudske stranke, oziroma Km. zveze, v trajnem stiku. Druga mora vedeti za drugo, stranka mora biti informirana o tem, kaj mladeniška organizacija v političnem oziru pomembnega in dalekosežnega namerava, ji da je lahko v tem pogledu nasvete in navodila.

2. Za politično izobrazbo, stik z dnevnimi političnimi dogodki in razumevanje politično-gospodarskih vpra-

šanj mora pa tudi vsaka mladeniška zveza sama, vsak telovadni odsek, oziroma okrožje, samo skrbeti. Na izobraževalnih večerih, pri predavanjih in razgovorih s fanti se ne sme pozabiti na to, da se postavijo med drugimi tudi politične zadeve na dnevni red in primerno obravnavajo. Po pravici tožimo, da ponekod med našimi ljudmi ni prave politične zavednosti. Samo pri volitvah se dajo z velikim trudom, neprestanim pregovarjanjem in agitacijo od hiše do hiše, od osebe do osebe, pripraviti do tega, da tako volijo, kakor jim je v korist. Sami od sebe bi se mnogi ali ne ganili, češ, vseeno je, ali je tako ali tako, ali pa bi se dali od nasprotnikov z največjo lahkoto pregovoriti in preslepiti. Zato je neizmernege pomena, da se mladina politično izšola. Naši mladeniči morajo razumeti naše časopisje, v glavnih potezah zasledovati delovanje državnega in deželnege zboru, poznati našo ustavo in upravo, posebno pa občinski zakon. Tega pa ne morejo, če se jih v društvu k temu ne navaja, jim ne prireja v to svrhu posebnih predavanj, ne goji političnih razgovorov ter ne uvede skupnega branja in razlaganja političnih člankov v našem časopisju. To se mora prav v vsakem društvu in v odseku redno gojiti.

3. Prava politična šola pa je praktično organizatorično in agitatorično delovanje ob občinskih, okrajnih, deželnozbornskih in državnnozbornskih volitvah ter ob prirejanju shodov. To se mora zahtevati od vsakega mladeniča, ki je za to sposoben, to je: ki ima govorniški dar, zadostno izobrazbo, trdno zdravje in pogum. Če se naš mladenič političnega življenja dejansko ne udeležuje, je nevarnost, da se sploh poleni, postane godrnjač, se stranki odtuji, se pusti od nasprotnih prijateljev.

in listov zmotiti in izgubi vse tiste čednosti, ki dičijo politično delavnega človeka: vstrajnost, odločnost in požrtvovalnost.

4. Poglavitno pa je, u s t v a r i t i pravo podlago za politično delovanje. Politična izobrazba brez n r a v n e i z o b r a z b e ni mogoča. Prva lastnost dobrega politika je z v e s t o b a. Naši krščanski stranki ne more biti zvest, kdor ni zvest Bogu, ljudstvu in sebi. Zvest Bogu, to se pravi: mora božje zapovedi zvesto izpolnjevati, biti njegov prijatelj, biti ž njim v trdni zvezi, njegovji volji slediti kakor pokoren služabnik, in se mu kakor otrok tako v sreči kakor v nesreči ves zaupati. Zvest ljudstvu, to se pravi, ljudstvo le k dobremu navajati, kar je v njem slabega, zatirati, reveže in po krivici preganjane ščititi, ljudstvo tudi v najhujših izkušnjah ne zapustiti, vsem biti za zgled, domač jezik, domače navade, domačo zemljo, domačo poštenost braniti. Zvest sebi, to pa se pravi, božjo milost v sebi ohraniti, svoji vesti slediti, se svojim dobrim sklepom nikdar ne izneveriti, ostati značajan in vsikdar enim vzorom slediti.

Dober politik mora biti z m e r e n; on se mora znati, kadar treba, premagati, ne sme vsega izčevkati, mora brzdati svoje strasti, mora biti včasih ljubeznjiv, kadar bi najraje vzkipel, mora modro govoriti, da ne izda svojih namenov, ne sme preveč naenkrat zahtevati.

Pravi politik mora biti p r a v i - č e n. On mora zahtevati pravico za svoj narod, a ne sme hoteti prizađevati krivice tujemu narodu, on se mora zavzemati za delavske trpine, a ne sme tudi drugih stanov prikrajšati, mora prizadevanja naših nasprotnikov preganjati, a ne sme pozabiti na to, da ima tudi do nasprotnika gotove dolžnosti krščanske pravičnosti, poštenosti, lojalnosti in ljubezni.

V vseh teh čednostih se morajo vaditi naši mladeniči v naših društvih, ako hočejo kdaj kot politiki svojemu ljudstvu resnično in trajno koristiti,

sebe na duši izpopolnjevati in na svoje dolžnosti do Boga ne pozabiti.

Mladenkam.

Vesetje je prebirati v „Našem Domu“ članke vedno novih dopisovateljic, kar priča, da slovensko ljudstvo ni zaostalo v izobrazbi, za kar se je mnogo zahvaliti našim izobraževalnim društvom in dekliškim zvezam. Članki ugajajo tem bolj, ker so posneti iz opazovanj vsakdanjega življenja. Kaj resnični so nekateri iz zadnjih števil „Našega Doma“, namreč oni o laseh in ponočnem izhodu. — Pero mi sili v roke, ker od velike nedelje, ko sem ga prvič prišla, nisem še ničesar zapisala. Veseli me, da je prišlo drugim sovrstnicam to na misel, kar je v sedanjem času jako potrebno. Pripomnim naj še par besed. Starejši ljudje pravijo, da se dekleta priprostih rodbin še nikdar niso tako moderno oblačila. Človek mora osebno poznati ljudi, drugače bi mnogokrat mislil, da vidi pred seboj mestno gospico, pa je navadno dekletke kmečkih starišev. Res, današnji svet je glede mode prav nor, vedno spreminja obleke in kroj. Obleka, narejena lansko leto, se mora letos že popraviti. In mora biti vse tako, kakor moda kaže, četudi je mnogokrat, posebno sedaj z ozkimi krili, nedostojno. Dekleta, to je oni svet, o katerem že Salomon pravi, da je vsa nečimernost čez nečimernost. Koliko časa, dela in denarja se v tej nečimernosti potratijo. Zato se pa me mladenke dekliških zvez združujmo v boju proti modnim novotarijam med Slovenci, bodimo sicer čedno, toda priprosto oblečene in počesane. Ne stavimo las preveč po čelu in ne rahljajmo jih visoko v zrak. Ne zakrivajmo čela z lasmi ob straneh; mladenki se mora iz jasnega čela razodevati modrost, milina in dobrosrčnost. Oblačimo se sicer primerno sedanjemu času, a imeti po zadnji modi narejeno obleko, to ni primerno slovenski delavni mladenki. Ozko krilo, današnji moderni rokavi, olupšave s prozornim čipkastim blagom, to so pač znaki, da želi imejteljica dopasti sve-

tu, a me moramo dopasti le Bogu in Mariji, in če bomo tem, bomo tudi previdnim in poštenim ljudem; posvetnjakom pa nam ni treba ugajati, ker bi nam nič ne hasnilo. Le ubogajmo in slušajmo svoje dobre mamice, ktere nas vedno prav učijo, in bodimo jim prave naslednice. Vprašam vas, kakšne prihodnje gospodinje pa bomo, če bomo le v modne misli zakopane. Kdo bo pa držal hišo v redu in skrbel za družino? Tako dekle gotovo ne. Omejimo izdatke nepotrebnih preobilnih oblek in podajmo ostalo v dobre namene. Koliko plemenitega bi se dalo storiti za ta denar, ki se ravno v lišp in obleko brezpomembno izda. Uboge šivilje pa dan za dnevom tiče v sobi in hite vbadati, da naši moderni nečimernosti ustrezajo. Bodimo jim prizanesljive in ne glejmo na vsako malenkost. Tudi če si znate same narediti, napravite si primerno svojemu stanu.

Velika napaka deklet so nočni izhodi. Tudi to naj ne bo med vrstami naših dekliških zvez. Bodimo zvečer doma pri stariših. Ne odlašajmo svojih izhodov, četudi potrebnih, na večer, kar se kaj rado zgodi. Noč ima svojo moč, in katera zamore popolnoma va-se zaupati? Ako pa že moramo iziti, ne imejmo nikdar mladeniča za spremljevalca, ampak prosimo starejšega moža ali žensko, da nas spremi. S tem ohranimo dobro ime našim zve-

zam, ker na nas se veliko bolj pazi, kar sem se sama prepričala. Tudi okolu hiše ne ostajajmo predolgo v noč; ko opravimo večerno molitev, podajmo se k počitku. Prepričana sem, da ima vsaka toliko skrbne stariše, ki tega ne dopuste, zatorej le ubogajmo in ne dajajmo povoda, da bi še drugi radi nas pozno v noč ostajali.

Ne sklepajmo znanja z drugim spolom, da bi se potem vse naše misli vrtele okolu osebe. To se nam že prepoveduje v prelepi knjigi: „Krščansko življenje“. Da bi jo vsaj večkrat prebirale, koliko srečnejša bi bila in ostala marsikatera, ne bi je zapeljala strast, spoznala bi božjo voljo in srečna bi bila celo življenje. Kako lepo je, ako dekle čisto preživi mladostna leta! Tako dekle bo enkrat tudi dobra gospodinja in skrbna mati, ako je pa Bog ni v to namenil, osrečevala bo v svojem poklicu z dobrimi deli svojo okolico.

To vse dozdeva se mi nekako nadaljevanje k onim trem člankom o obleki, laseh in ponočnem izhodu. Vese-lilo bi me, ako še katera kaj nadaljnega napiše, da bomo večkrat brale v spomin, kako naj se me delavna dekleta ravnamo.

Vse dopisovateljice omenjenih člankov in vse mladenke slovenskih dekliških zvez prisrečno pozdravlja

kmečko dekle Vipavske doline.

Zabava.

A. b. c.

Črtica iz življenja.

Spisala Mi/ka Pogačičevá. — Prevel iz hrvaščine Slavček Novograjski.

I.

Mladi gospodič Franjo Ninkovič je stopil nedavno v dobro službo. Od tega časa je postal v očeh vseh mamic in tetic zelo znamenit človek. Zato se je čudil, da so ga osrečevale tolikokrat milostne gospe in gospice od dneva, ko je bil nameščen. Čudno se mu je zdelo, da so ga sedaj ljubeznjivo pogledovale, a prej, dokler se je mučil s svo-

jimi knjigami, dokler je tekal po ulicah, da bi ne zamudil inštrukcije, da bi ne zamudil šole, ali da bi ne izgubil časa po nepotrebnem, ki mu je bil pičlo odmerjen za učenje — tedaj se ni ozirala nobena na njega.

Ninkovič je bil sirota brez očeta in matere. Od malih nog je živel od milosti drugih ljudi, ki so ga podpirali, dokler je bil še majhen. A pozneje, ko je že nekoliko odrasel, so ga prepustili samemu sebi. V njem pa je bila železna volja in odločnost, zato ni omahnil v boju za obstanek. Marljivo

je obiskoval šole, marljivo se učil. In v samoti, v svoji sobici v tretjem nadstropju, se je navduševal za vse, kar je lepo in plemenito. Tako je preživel dokaj let sredi šumnega mesta. Ko je dovršil nauke, mu je bilo zadosti boja. Zato si je iskal službo, da bi se odpočil nekoliko od prenapornega truda, od boja v življenju in od stradanja.

Nastopil je službo. Zdaj je bilo treba misliti na ženitev, da bi imel enkrat toli zaželjeni red. Njegove prijateljice — mamke in tetke — s katerimi se je takrat poznal in ki so mu izkazale toliko ljubezni in dobrot, dokler so ga odgajale, našle so mu ženo, najstarejšo od treh ličera gospoda Dragoviča. Anka, tako jej je bilo ime, je bila po sodbi „tetk“ zelo delavna in dobra deva, sposobna, da osreči tistega, ki jo vzame za ženo. A bila je včasih nekoliko razposajena in ni bila ravno dosti vredna, kar se tiče poštenosti. Pa tudi ni bila revna. Imela je več stotakov dote, a k temu se pa mora še prišteti ugled njene obitelji. Po daljšem občevanju se mu je Anka tako priljubila, kakor se v obče more priljubiti deklica človeku, ki se do sedaj ni brigal za nikogar, ko za sebe. Vi-deč, kako je marljiva in dobra, se odloči, jo izprositi v kratkem in si v kratkem osnovati svoj dom, v katerem bi živel kakor mali bog, oskrbovan in ljubljen od svoje žene.

Danes se je oblekel skrbneje, svečaneje kakor navadno. Do trikrat se je skrbno ogledal v zrcalu, a ni našel nič, kar bi bilo treba popraviti. Nasmehe se zadovoljno, dene klobuk na glavo in seže po rokavicah. Kar potrka nekdo na vrata. Na njegov „no-ter“ stopi v sobo neki služabnik in mu pomoli pismo.

„Je li to za me?“ vpraša Ninkovič v začudenju, gledajoč sedaj služabnika, sedaj pismo.

„Za gospoda Ninkoviča,“ potrdi ta, se pokloni in odide.

Gospod Ninkovič odloži klobuk in rokavice ter začne ogledovati pismo z začudenim pogledom. Njemu so bila neznana tako nežna in srčkana pisma.

Ta, ki jih je prejemal do sedaj, so bila od prijateljev in se jim je na prvi pogled že po obliki poznalo, da so bila pisana v naglici in brzo odposlana v božji svet; ali so bila od višjih oblasti, katerim se je že brez tistega „službeno“ videlo, da nosijo zapovedi. Slišal je sicer od svojih živahnejših znancev, kajti prijateljev pravzaprav ni imel, o takšnih pismih, v katerih odkrivajo neznane gospice mladeničem tajnosti svojega srca in da se takapisma pogosto zanesejo na naslovljenčev dom. On je to samo slišal, a sam še ni nikoli doživel kaj takšnega. — Saj ima izvoljenko. Ali mu je Anica pisala?

Odpre pismo polagoma in oprezno, kakor da se ga boji. A čedalje ga je čital, bolj se je vznemirjal. Ko prečita pismo, ga vrže na stol in začne korakati po sobi gor in dol.

„Kakšna šala,“ zamrmra. Šala od osebe, ki v resnici nima drugega posla, ko uganjati lumparije. Seže zopet po klobuku; toda pismo, ki se beli na stolu, ga drži in mu ne pusti uteči. Malo premišlja in vzame pismo ter ga začne čitati v drugič:

Velecenjeni gospod!

V velikem strahu Vam pišem te vrstice, katerim prilagam tisoč prošenj. Ne zamerite mi, ne sodite me, ker me je zapeljalo do tega koraka srce, ki gori v ljubezni do Vas. Ko to pišem, se opravljam Vi, da pojedete k Dragovičevim, da tam izprosite roko najstarejše hčerke. Rotim Vas pri Vaši sreči, da ne storite tega! Sem Vam iskrena prijateljica, pa četudi mi ni usojeno, da bi z Vami, ki Vas tako neizrečeno ljubim, bila srečna, mi ne dopusti vest, da dopustim, da zabredete v svojo propast. Da, propast, ker devojka, ki si jo hočete izvoliti za družico svojega življenja ni za Vas, ona Vas ni vredna. Na stotine vem razlik med Vami in njo, ki bi Vas morale zavrniti od nje. — Ste li voljni zvedeti za nje? Pripravljena sem Vam vse povedati, čeravno želim, da bi ostalo tajno. Čuvajte svojo srečo, dokler morete.

A. b. c.

Anonimna*) pisma so vredna, da se jih prezira, si misli Ninkovič, posebno, ako napadajo tretjo osebo. Da, ali ona pravi, da ji ne dopusti vest drugače . . . Če bi se jaz potegoval za srečo kakšne, meni mile osebe, bi šel k njej, pa bi ji odkrito povedal, kaj mislim in kaj vem . . . Toda to je žena, a ženske so večasi zelo čudne. Ona mi piše, da me tudi ljubi. Ljubi, ponovi Ninkovič, kažoč, da mu to ugaja. Kdo bi bila neki ta? — Prokleta moja nespretnost! Zakaj sem se klanjal devojkam in njih družbi, dokler me niso — malo da ne rečem — vlovili. Bil bi jih ja več našel. Ali bi se ne mogla pritajiti pred mano ona, ki zna tako pisati?! Vdala bi se! Toda kaj naj naredim! Naj poslušam nasvet in ostanem doma, ali naj pojdem? To ni več mogoče, ker sem rekel včeraj Anki, da pridem danes in jo zaprosim pri stariših. — Ali moral bi počakati vendar nekoliko časa, ker to je neizmerno važen in odločilen korak. A če me ona ni vredna, ako bi imela slabe strani, potem je bolje, da prekinem prej ali slej. Jaz je še ne poznam dolgo in ne vem o njej nič drugega, ko kar so mi pripovedovali o njej njeni domači, ki seveda prikrivajo slabe strani. Toda kolikor sem videl, je poštena in pridna deklica. Dolgo je še ne poznam, one pa, ki mi je pisala to norijo, v obče ne poznam. Ne — jaz grem!

II.

Ko se je prebudil zjutraj, je najprvo opazil — majhen listič. Ni ga prijel v roke, temveč čakal je, dokler ni prišla v sobo hišina.

— Odkod to pismo?

— Prinesel ga je neki človek, ali nisem Vas hotela buditi, ker je rekel, da ni treba odgovora.

Ko je odšla hišina, je odprl Ninkovič pismo. Napisanih je bilo par vrstic, in te so se glasile:

„Hvala Vam v imenu Vaše sreče, ker ste poslušali moj svet ter se niste pustili speljati na led. Vstrajajte v tej

odločnosti, skoraj Vam bode pokazala bodočnost, da ste našli prijateljico o pravem času.

A. b. c.

Glejte no, neki zlodej nosi take ženske šale. Govori mi o ledu, namesto da mi pove, kaj je na stvari in kaj ve o Anki. Pa kako ve ona, da nisem bil včeraj tam? Bog zna, kaj si mislijo oni, gotovo so me čakali. Rač bi prišel, ko bi me ne bil speljal s seboj neki moj součenec, s katerim sva potem krenila v neko gostilno in preživela tankaj v živahnem razgovoru precejšen del dneva. — No, moja bližnja svetovalka, da ti dokažem, da se zelo varaš v svojih računih, grem danes k Dragovičevim in — potem se boš morala zaljubiti v drugega!

Zopet se je napravljal, da pohiti k svoji izvoljenki. Ali ko je prišel do njenega doma in hotel odpreti ulična vrata, se mu približa naglih korakov neka žena, mu porine zvit papir v roko in mu šepne: Čitajte takoj! a nato se naglo oddalji.

Osupnjen je gledal Ninkovič za njo, ali komaj se je malo pomiril, je že ni videl več. Pogledal je na okna Dragovičevega doma, vidi, da ga nikdo ne gleda, a nato razmota papir in čita:

„Nesrečnik, kaj mislite storiti? Počakajte še samo tri dni in hočem Vam vse razjasniti. Hvaležni mi bode, dokler bode živ. Samo tri dni še in povedala Vam bomem vse in dokazala vse. Ako Vas ne uverim, ako Vam ne dokažem vse jasno, storite, kar Vam sedaj branim, ker Vam pravim, da niste ljubljene, temveč samo željena partija.

In on ne gre v hišo.

Drugi dan izide v nekih novinah tiskana ta-le anonsa: „A. b. c. Anonimni listi, s katerimi me čestokrat nadlegujete, in s katerimi napadate in sumničite pred menoj deklico, ki je v mojih očeh vredna največjega spoštovanja, so za mene brez vsake važnosti, zato Vas prosim, da mi jih ne pišete več, oziroma jih ne bodem hotel več sprejemati. Menda pač veste, da ni lepo in plemenito, napadati koga zahrbtno.“

* Anonimna pisma = pisma brez pravega podpisa. Tukaj n. pr. je: A. b. c. anonimni podpis.

Čitalci so si belili glave nad tem oglasom, in komaj pričakovali odgovora, ki je nemudoma prispel. Že v prihodnji številki, drugega dne odgovori A. b. c. tako-le:

„Zaslepljenemu! V prvem pismu, ki ste ga prejeli od mene, sem Vam pisala, da je vse resnica, kar Vam pišem in da Vam morem vse dokazati. Ne sodite tistih, ki odkrivajo človeku zmote, pred katerimi stoje, ne sodite jih radi sredstev, katerih se poslužujejo, da Vas rešijo.“

Ninkovič že več dni ni bil pri Dragovičevih, čuval se je, da se ne sestane z nikomur od njih. V občini ni šel iz hiše, razen za poslom, vedoč, da je vedno zasledovan od svojega A. B. c.-ja in bi bil zopet vznemirjan. Mučilo ga je to dopisovanje, neljubo mu je bilo to nadzorovanje; tajiti pa ni mogel več, da je skočil nehote pod vpliv svoje nepoznane svetovalke. Misli je neprestano na njo, sam ni vedel, kako mu je v duši zrastle njena slika, ki je bila zelo omamna. Bila je lepa, umna, ljubila ga je, srce ji je plamtelo v ljubezni; ponižna je bila, krotka pred njim, požrtvovalna, kadar se gre za njegovo srečo. Naposled se porodi v njem silna želja, da bi jo videl in da bi ž njo govoril; rad bi čul, kaj mu ve povedati o Anki, za katero se je zadnji čas malo brigal. Nazadnje si je tiho priznal: ako je takšna, kakoršno sem si bil naslikal v duhu, pa ako me tako ljubi — potem — potem...

In imenovani časnik je prinesel zopet na občeno zanimanje čitalcev sledečo anonso:

„A. b. c.! Naznanite mi, kje in kdaj Vas morem videti in z Vami govoriti.“

Drugega dne je sedel v predvečeru zamišljen v svoji sobici. Sedi zaprtjen v svoje misli, kar se odpro vrata in nekdo se mu približa. Sree mu vstrepeta, znoj ga polije, ko mu posetnica pove, da je ona A. b. c.: Jaz sem tista, ki Vas je odgovarjala in Vas odgovarja od Vašega namena, ki Vas svari pred nesrečo.

— Da, ali zakaj, zakaj... je jec-ljal Ninkovič.

V njega so se uprle velike, temne oči, omamljajoč ga z žarkim pogledom, njene majhne, nežne, tople rokice so prijele njegovo roko in ga rahlo pobožale. Kakor bi ga bila omamila neka dišava, je omamljen v sanjah poslušal: — Ker te ljubim, ker te sedaj nad vse ljubim...

Odšla je naglo, kakor je bila prišla, in Ninkovič je ostal sam. Zgledal se je spočetka pred se, in ni nič mislil, a naenkraj stoji pred njim de-va, zala kakor angel iz neba in mu šepče: ker te ljubim, ker te sedaj nad vse ljubim. Zdelo se mu je, da čuje sebe, kako prosi ljubezni, in da mu ona odgovarja: ljubim te, ljubim te!

Drugega dne se je spomnil, da mu o Anki ni nič rekla. Pa kaj bi mi tudi rekla? Morebiti mi je ni hotela očrnjevati prvikrat. Ne grem več k Anki. Kaj hočem tam, si poreče sam. To je moja sreča, to je moja ljubav, kakoršno poveljujejo pesmi, po kakoršni žejav svet. To je ljubezen, to je res prava sreča na zemlji. Ljubezen, izvor in konec vse sreče. Tudi v nebesih je ljubezen, večna ljubezen... Srečen je tisti, ki jo najde, ki je pa mogoče ni stražil, stokrat srečnejši pa je tisti, katerega je stražila ona in našla.

Čez tri mesece je bila svatba. Ninkovič je presrečen. Živi v vse osrečujoči in oživljujejoči ljubezni. Njegova divna in značajna žena mu spreminja trnje te solzne doline v rože, Živita veselo in hvalita Boga. — A Ninkovič često misli, da ni vruden tolike sreče.

Anka? Ona še živi, ker še danes ne umira od takih in enakih bridkosti. Vse „tetke“ ji ne morejo najti ženina. Ninkovič ve za vzrok. Povedala mu ga je soproga. A rekla sta, da od nji ne bo nikdo o njej nič slišal.

Slava slovenski domovini.

Kako si lep moj mili dom,
ti zemlja draga, zemlja sveta!
Kako ne bila bi za te
pač vsikdar moja duša vneta?

Ti slavna si že od nekdanj
slovenska moja domovina.
Pomniki priče slave so
in priča slave zgodovina.

Ko Samo kralj je vladal rod,
kako je naša moč slovela!
Sovrag je zmagan bil, pobit,
njegova ni namera vspela.

Ko Borut vojvoda, Gorazd
in Hotimir so nas vodili,
ko je Volkun bil naš vladar:
to svobode so časi bili.

Učil je božjo blagovest
Modest, vladika v Gospi Sveti,
Posrečilo se Inku je
za Kristusa ves narod vneti.

Moči slovenske drag spomin
So naših vojvodov imena,
njih del spomin naj v nas živi
in rodoljubnost njih iskrena!

In kraj premil Slovincem vsem
je Gospa Sveta ljubezniva,
vladarjev naših sedež kdaj,
kjer zdaj Kraljica naša biva.

Sovrag je stari spet prihrul,
propadla naša je država,
a ni propadel narod naš,
ni otemela naša slava.

Stoletja hrabro se boril
za vero je in domovino,
do danes zvesto je vsikdar
očetov čuval dedovino.

Kako je Turek pozelel
po našem krepkem, hrabrem rodu,
da Kristusu se odpove,
a on je zvest ostal Gospodu.

Kedo prešteje muk nebroj,
ki so jih predniki prestali,
ko po slovenskih naših tleh
Turčini strašno so divjali?

V navalih teh premnogi so
umreti morali Slovenci.
Za vedno ves so naš ponos
ti verski, narodni mučenci.

Ni bil zaman stoletni boj.
Slovenci združeni s Hrvat
so koutčno zmagali povsod
in Turek moral se je vdati.

Kje bila Avstrija bi zdaj,
če nas Slovencev bi ne bilo?
Polmeseč tu bi kraljeval
in Turek stiskal nas nemilo.

Ko tlačil rod naš je Turčin,
preti je nov sovrag s severa
zasušnjiti slovenski rod;
bila je Lutra kriva vera.

So trudili se dokaj let
možje po naši domovini.

Brez vspeha bil ves njih je trud
ostali versko smo edini.

Naklonil nam vsedobri Bog
takrat uzorne je vladike.
Njim zvesto rod je naš sledil,
prognal pa krive učeničke.

V resnici nas je čuval Bog.
Da smo postali luterani,
Bi narod davno že propal;
Slovenci bili bi Germani.

Že takrat rod je naš slovel
po vernosti in po zvestobi,
ki je njegov najlepši kras
še v slaboverni naši dobi.

Današnje dni sovraga dva
podala sta si složno roke.
am eden vero rad bi vzel,
potujčil drugi nam otroke.

Uropal rad bi nam naš dom,
to zemljo polno vse lepote,
ta dragoceni, krasni dar
ljubezni božje in dobrote.

Hrumi, besni na vseh straneh,
nas vedno ljutejše napada,
misleč, da že čez nekaj let
lahko na naših tleh zavlada.

A narod naš nikdar, nikdar
ne bo priznal oblasti tuje,
ne bo postal Bogu nezvest,
in zemlje svoje ne žrtvuje.

V obrambo svetih dragotin
že vsepovsod Slovenec vstaja,
budi se krepko mladi rod,
ves narod v borbi se pomlaja.

Kedo užiga čet pogum,
da srca vsa so se razvnela?
To domovine naš je kras,
to prednikov so slavna dela.

Ne boj slovenska zemlja se,
da kdaj ugrabi te tujina!
Ti naša si, ostala boš
prekrasna slavna domovina.

Ciriljev.

Mi mladi — vstajamo.

Kaj tak je krepko zašumelo,
Semkaj čez Štajersko ravan?
Kaj je mogočno zadonelo,
Čez goro in zeleno plan?

Tu četa mlada, glej prihaja,
Mogočna, hrabra kakor lev;
Naj lepša nam bodočnost vstaja,
Tak njeni se asgli odmev.

Sinovi hrabri, vrle hčere,
 Braniti hočemo dom mi,
 Iz src nam nikdo ne izdere,
 Kar v prsih nam za rod gori.

Mogočen »Orel« svoja krila,
 Nad ljubi dom je razprostrl,
 Nad dom se bo zastava vila,
 On veri bo sovraga strl.

Mladenčev tu je četa stala
 Mariji zvestih vseh sinov,
 Za vero se je bojevala,
 Za blagor naših se domov.

Zastava krepka je vihrala,
 Za njo pa stal je roj deklet,
 Mladenk je četa pomagala,
 Da zmagan bo sovražnik klet.

O le naprej, za dom naš mili,
 Vsa hrabra četa mladih zvez,
 Ustavljat se sovraga sili,
 Napravljat ji mogočen jez.

Na vek Slovenja bo živela,
 Če bo pomagal mladi rod,
 Tu naša pesem bo donela,
 Ko čoln bo naš pripet na brod.

Zato pa složno vkup stopimo,
 Vsi bratje, sestre urno zdaj,
 Slovenji mili prisezimo:
 Branit jo srčno vekomaj.

Ljubomira.

Pri očetovem slovesu.

Na otoku Ugljanu.

Tu ob svitu zlate zore
 zadnji »z Bogom« slišal sem.
 Velebita sinje gore
 so pozdrav dajale nem.

Mironosnih oljk šumljanje
 čulo tožno je srce,
 tajno morja šepetanje
 Ti vzbudilo je gorje.

Tu v deželi naši bratski
 zadnjič si podal roko,
 tu na zemlji nam hrvatski
 slednje bilo je slovo.

Ne, ne plači, oče mili,
 večja še je moja bol:
 Bog pomaga v vsaki sili,
 pozabiti ga nikol!

Dobravski.

Razgled po svetu.

Nameravani katoliški shod jugoslovanske mladine v Ljubljani se je moral zaradi preteče kolere odpovedati. Vršil se bo prihodnje leto. — Sv. Oče bolehajo na putiki in zaapnenju krvi, kar ima za posledico katar v grlu in oslabelelost srca. — Naš cesar bivajo sedaj v Išču in delajo pridno vsak dan izprehode. — Na Dunaju je bil v sredo, dne 9. t. m. pokopan dunajski nadškof kardinal Gruša. Dosegel je visoko starost 91 let. Spreveda so se udeležili tudi 4 nadvojvodi in ministrski predsednik. Kardinal Gruša je imel veliko zaslug za organizacijo rokodelskih pomočnikov v Avstriji. — Kolera razsaja po celi Italiji. Posebno Južna Italija je popolnoma okužena. V Avstriji je nastopila dosedaj kolera v večjem obsegu, samo še v Trstu, kjer je že za kolero umrlo okoli 30 ljudi, najboljše sredstvo proti tej morilki je snaga in zmernost. — Vročina je

po celem svetu neznosna. Jesenska žetev bo splošno slaba, in vsled tega nam je pričakovati zopet pomanjkanja in druginje. — Katoliškemu plemenu Maisorov v Albaniji je dovolila Turčija njih zahteve po narodni šoli in izboljšanju gospodarskih razmer. — Zaradi Maroka je nastalo zelo napeto razmerje med Francijo, Nemčijo in Anglijo. Bati se je bilo vojske. Sedaj je vendar znižala Nemčija svoje zahteve po maroški zemlji in spor se bo končal brez krvi. — Portugalska vlada ropa sedaj katoliške cerkve, pri čemur mora vojaštvo asistirati. Na mnogih krajih pride z ljudstvom do hudih spopadov. Ljudstvo je napadlo vojake s krampi, sekirami, koli in kamenjem. — Na Nemškem v Mogunciji se je vršil od 6. do 10. avgusta 58. katoliški shod. Organizacija nemških katolikov je vzorna.

Dekliški vrtec.

Rožica zadovoljnosti nam hoče usahniti! Ljube sestrice! Če malo pre-

mišljujemo sedanje življenje, opazile bomo, da se hoče rožica zadovoljnosti

posušiti; pa ne zaradi suše, ampak grdi plevel nezadovoljnosti jo hoče za-
dušiti. Ne, ne! Ne smemo jo zapusti-
ti, da bi jo plevel prerastel, vzdigu-
mo jo čez vse, tako, da bo zadovolj-
nost povsod prva. Nekateri ljudje so
že tako izbirčni, da jim ni z lepa vseč
nobena reč. Ako je stvar lepa, bi ra-
di lepšo, ako je velika, jim ni prav,
če je majhna, pa zopet ne; ako se jim
zdi velikost primerna, jim pa oblika
ni prava ali jim barva ne ugaja. Ako
sije solnce, se pritožujejo radi vroči-
ne, če pa dežuje, tudi godrnjajo. Otro-
ci, posli in delavci jim kar ne morejo
ustrezati; sosede in znance obirajo;
ni ga skoro človeka, ki bi jim bil po-
polnoma po volji. Slednjič jim bo pri-
šlo to čudno vedenje tako v navado,
da ne bodo mogli več živeti brez na-
sprotstva in vednega godrnjanja. Če
imamo mi mladina kakšne poučne sho-
de ali prirejamo igre, nas pridejo sa-
mo zato gledat in poslušat, da potem
obrekujejo ter pravijo, da naj živimo
tako, kakor na shodih govorimo. To-
rej nam bodi pravilo: Ako hočemo, da
bodo ljudje z nami zadovoljni, si mo-
ramo sami pridobiti lepo čednost za-
dovoljnosti. Začnimo s tem, da bode-
mo prisrčno hvaležne Bogu in ljudem
za vse, kar nam ugaja in nam na-
pravlja veselje. Nadaljujmo s tem, da
si ne želimo izpremembe pri rečeh, ki
bi bile sicer lahko drugačne, a tudi
tako niso preveč napačne, kakoršne
so dosedaj. Napredujmo pa še tako,
da bomo potrpežljivo in mirno prena-
šale tudi neprijetnosti in nasprotstva.
— Truditi se moramo slednjič še do
one svetniške popolnosti, ki si celo že-
li neugodnosti, težav in trpljenja. Zdi
se mi, da naš Zveličar ni nobene čed-
nosti tako jasno, obširno in junaško
učil s svojim vzgledom, kot ljubo za-
dovoljnost, ki naj bi si jo ohranili v
najhujšem trpljenju. Zadovoljnost je
polovica življenja. — Drage deklaje,
bodimo zadovoljne sedaj že v mladih
letih, da ne bomo na starost godrnja-
ve. Saj nam je znan pregovor, ki pravi,
da je mlada priyada stara podkev,
ki je človek lahko ne izgubi.

Domači vrt. Mati že kličejo. Ve-

čer je tu in treba bo iti zopet na vrt
zalivat. Ker ni blizu jame za vodo,
moram jo nositi od studenca. Zjutraj
jo navlečemo v kad, zvečer pa je že
dobra za zalivanje, ker je solnce celi
dan močno pripekalo. O zalivanju smo
že govorili, omenim samo še, da kjer
zalivajo, morajo zalivati redno, to je
vsak večer. Če se n. pr. zalije en ve-
čer, potem pa po več dni ne, postane
zemlja še bolj suha in trda. Dobro je,
da se zemlja večkrat prerahlja.

Umna uporaba torišč. Kaj ne, v
jeseni ali pomladi smo vrtno zemljo
dobro pognojili. Zdaj pa moramo gle-
dati, da nam kar najbolj koristi. Um-
na gospodinja gleda na to, da ima
vsak, tudi najmanjši košček zemlje, po-
sejan ali obsajen z raznimi vrtnimi
pridelki. Tu raste solata, tam rani
krompir, na eni gredi fižol, na drugih
grah, vrtno korenje, zelje, koleraba,
murke, čebula i. dr. Posebej moramo
imeti grede setvenice. Na te sejemo n.
pr. salato, ter jo, kadar je zadosti
zrastla, presajamo na stalno mesto.
Kadar pridejo iz gred rani pridelki,
sadimo na ista torišča navadno endivi-
jo, da jo imamo za jesen in zimo; tu-
di zimsko solato, ki je zelo dobra v po-
mladi. Seveda se razume, da se vsik-
dar grede pokopljejo. — Vse vas po-
zdravlja stara prijateljica iz vrta

Ljubomira.

Dobra gospodinja. Prikuh nam se-
daj ne manjka; gospodinjne in kuhari-
ce se tega vesele. Pa žal, vedno ne o-
stane tako; narava gre zopet k počit-
ku, vrtovi se spraznijo, in kar prehit-
ro pride čas pomanjkanja, če skrbna
gospodinja ne posnema pridnih čebelic,
ki tudi v poletnem času pridno na-
birajo za zimo. — Na dvojno se nam
je tozadevno ozirati, to je 1. na pri-
merno spravlanje vrtnih pridelkov in
2. na umetno pripravlanje in ohranje-
vanje raznih prikuh. — Danes o prvi
točki. Kateri vrtni in poljski pridelki
se dajo v kleteh ali drugih pripravnih
shrambah shranjevati nepoškodovano
čez zimo? Naštevam tu najnavadnejše:
Krompir, repa, korenje, zelje, vohrot
ne zahteva drugo, nego suh kraj z
bolj enakomerno, ne pretoplo in ne pre-

hladno temperaturo. — Peteržilj, zele-rija, endivija pa je vsaditi v pesek. — O okisanem ali kádnem zelju, kakor tudi o kvašeni naribani repi tu ne bom posebej govorila, ker je to obče znana stvar; priporočam le snago glede posode in natančnost glede umivanja, o-sobito pri zelju, ki ostane precej dolgo v eni in isti posodi. Nasvetujem de-vati med naribano zelje tudi nekaj ce-lih glav, iz katerih se dádo potem na-praviti prikuhe, kakor iz svežega ze-lja.

Prihodnjič govorim o umetnem shra-njevanju nekaterih prikuh

stara kuharica.

Gospodinjska izobrazba. Gospodi-nja hiši tri ogle podpira, tako pravi star narodni pregovor. To pa velja le za dobro gospodinjo, kajti slaba še e-nega ogla ne vzdržuje, temveč je če-stokrat ravno ona vzrok, da se razru-ši še tako trdna stavba. Od gospodi-nje je odvisen velik del domačega bla-gostanja. Prava sreča je doma v hiši, kjer vodi gospodinjstvo skrbna, mar-ljiva, varčna, rodoljubna, potrpežljiva, v svoji stroki izkušena gospodinja. O-na je blagoslov za vso družino, na-sprotno pa je slaba gospodinja nje go-tova poguba. Marsikatera hiša ne bi propadla, če bi jo na treh voglih pod-pirala krepka roka modre gospodinje. Tudi usodno izseljevanje se ne bi bilo tako ukoreninilo, ko bi se bila po-tem dobrega gospodinjstva dvignila za-dovoljnost v družinah, zadovoljnost na lastni domači grudi. Od tod pregovor: „Dajte nam dobrih gospodinj in pre-drugačili bomo svet.“

Pametno gospodinjiti pa se mora priučiti, in sicer ali v domači hiši od skrbne matere, ali pa v primernih za-vodih, šolah, tečajih itd. Strniti oboje skupaj, je pa seveda najboljše. Kogar le količkaj zanima gospodinjstvo, bo vedel ceniti gospodinjsko izobrazbo, in to tem bolj, ker je ta izobrazba za dru-žinsko srečo in naročovo blagostanje v današnjih razmerah neobhódno po-trebna. Stariši oskrbijo z gospodinjsko izobrazbo svojim hčeram doto, ki je več vredna, kakor še tako veliko bo-gastvo.

Ker sem imela jaz priložnost la-ni, udeležiti se gospodarskega tečaja na deželni kmetijski šoli v Št. Juriju ob juž. žel., hočem podati nekoliko zrnc iz njega svojim ljubim tovarišicam v par prihodnjih številkah „Našega Do-ma“. Najprej želim nekoliko razprav-ljati o svojstvih, ki si jih mora pridobi-ti mladenka, če hoče postati kdaj do-bra gospodinja; pozneje pa napišem, kaj je treba vedeti umni gospodnji o kuhinji, stanovanju, obleki, živilih, o vzgoji in zdravstvu. Ognj.

Spletajmo venec prihodnje sreče!
Draga dekleta, moje mile tovarišice!
Dovolite mi, da jaz nezmožno kmečko dek-le napišem par vrstic, kako si naj v mladosti zagotovimo svojo srečo, če nam Bog da doživeti osivelih dni, da nam ne bodo grenki spomini na naša mlada leta, obenem pa tudi, da nam ne bo obupno zreti smrti v oči.

Preljube sestrice! Ako je res na-ša želja, biti časno in večno srečne, nad vse pazimo, da ne zamažemo bele lilije nedolžnosti, ki se je pri sv. kr-stu razcvetela v naših srcih, kajti te-daj bi bila naša prava sreča že iz-gubljena.

Nadalje se trudimo, biti pokorne predstojnikom, posebno svojim stari-šem, in ne pozabimo: s kakršno mero jim bodemo me merile, se nam bo od-merjalo; spomnimo se večkrat, kaj je Bog obljubil otrokom, ki spoštujejo o-četa in mater, in zažugal onim, ki jih ne spoštujejo; zatorej poslušajmo in u-bogajmo njihove nauke in opomine, dokler nam jih še ni zakrila hladna gomila, da se ne bo treba kedaj ke-sati. — Temelj pravega krščanskega živ-ljenja je pa tudi zatajevanje, zato si mi brez njega ne moremo splesti ven-ce prave sreče, kajti dek-le, ki se ne zatajuje v nobeni reči, se pogublja. Bodimo pa tudi zadovoljne s priprostim kmečkim stanom, saj slavni slovenski pesnik Simon Gregorčič opeva večkrat v svojih milih pesmicah kmečki stan, posebno slavi kmečko mater, da je o-na zibala slovenske učenjake in vo-ditelje, da nam je ona podarila naše dobre duhovnike. Ali ni torej zares kmečki stan in morebitni naš prihodnji

poklic vzvišen? Zlato se ga ne smemo nikdar sramovati ter zavidati višjim stanovom, vsaj tudi oni vedo, kje jih čevljev žuli.

Ako bomo pa poklicane kdaj v zakonski stan, posnemajmo dekllico, ki je jako čednostno živela, začela je pa še bolj bogoljubno živeti, da so jo povpraševali ljudje, ali misli stopiti v samostan. — O ne, pripravljam se za zakonski stan; in gotovo je lahko izpolnjevala svete in težke dolžnosti tega stanu, ter postala in ostala zvesta

Društveni glasnik.

Jarenina. Dne 16. julija je imela naša deklinška zveza zopet svoj shod. Predsednica Micika Sekol nam je priporočala zadovoljnost, tajnica pa nam je opisala pot do sreče. Gosp. kaplan so nas podučili, kakšno naj bo slov. dekle. Pazljivo smo jih poslušale, saj smo imele zavest, da so na našem shodu zadnjikrat, ker s prvim avgustom nastopijo službo kot župnik v Belih vodah. Izrekam jim tem potom v imenu dekl. zveze prisrčno zahvalo za njih trud z željo, da jih ljubi Bog ohrani na novi župniji zdravih in srečnih.

Tajnica.

Ljutomer. Dolgo sem čakala, ker sem upala, da se bo oglasila katera sposobnejša od mene in bo poročala o našem delovanju v Br. društvu in deklinški zvezi. Dne 20. januarja je imelo Br. društvo za ljutomersko okolico svoj redni občni zbor. Po poročilu tajnikovem smo spoznali, kako krepko se razvija in deluje. Ustanovili sta se tudi kot odsek Br. društva mladeniška in leklinška zveza. Dne 5. marca si je deklinška zveza izvolila v odbor sledeča dekleta; predsednica Kristina Karba, podpredsed. Rozalija Kotnik, tajnica Rozalija Babič, blag. Viktorija Ribič in dve knjižničarki. Elizabeta Bratuša in N. Cuješ, dve odbornici Amalija Zadravec in Marija Šrajnar. Duhovni vodja č. g. Mihael Kos so nam v lepih besedah razložili pomen deklinške zveze. 26. maja je imela deklinška zveza svoj prvi shod. Nastopile so štiri govornice. Predsednica Kristina Karba je pozdravila navzoče članice, govorile so tudi Julijana Novak, M. Šrajnar in Marija Karba. Kovačič je deklamovala »Oljki«. 28. maja je imela deklinška zveza svoj drugi shod. Č. g. M. Kos so pozdravili dekleta in je spodbujali z lepimi vzgledi k vstrajnemu delu na pričetni poti. M. Babič je deklamovala »Soči«. Druga je govorila R. Babič, spodbujala nas je, naj bomo verne in naj delujemo z Bogom in Marijo za slovensko domovino. Tretja je govorila Marija Kosi, priporočala nam je pogosto prejemanje sv. zakramentov, branje dobrih knjig in časopisov ter zatiranje slabega berila. Četrta govornica M. Priconja nas je spodbujala, naj bomo odločne. Kot vzgled nam je orisala življenje device Orleanske. 23. julija je bil

žena, vzorna gospodinja ter skrbna mati sebi in svojim v časni in večni blagor, svojemu milemu narodu pa v ponos.

Ako se tudi me trudimo svoje življenje po vzgledu te dekllice vrvnati, spletale si bomo venec časne ter neminljive sreče.

Zdaj pa blagovolite sprejeti pozdrav, vse razškrupljene sestrice mile matere Slovenije od mladenke izpod Gore Oljske nad Polzelo.

tretji shod; prva govornica M. Kosi nam je priporočala, naj bomo zveste Marijine družbenice. Druga govornica M. Šrajnar nam je opisala, kako krepko se razvija organizacija, in da smo dolžne se izobraževati in vzgledno živeti. Tretja je deklamovala A. Šoštarič »Deklinška budnica«. Četrta M. Karba je v navdušenih besedah dokazala, da drvimo vsi za srečo in kako naj jo iščemo v čednostnem življenju v ljubezni do Boga, bližnjega in domovine. Nekoliko sem opisala naše delo o mladi zvezi, da spoznajo naše sotovarišice v mihi nam slovenski domovini, da tudi mi gremo za njimi po poti organizacije po skupnem geslu z Bogom in Marijo za slovensko domovino.

Mladenka iz Zveze.

Šmarje. Deklinška zveza se je pričela prav veselo razvijati. Mnogo se je naročilo »N. Doma« in »Slov. Gospodarja«, da se bodo tako mladenke lažje politično izobraževale. Zadnji shod je tudi prav dobro uspel. Duh. voditelj so nam natančno pojasnili pomen telovadnega društva »Orel«, ker smo imele mnoge krivo mnenje in krivične predsodke o Orlih. Sedaj pa bomo še po želji č. g. voditelja same govorile za Orla, ga zagovarjale in pospeševale kakor bomo mogle. Francka Pirnat deklamuje »Naš narodni dom« prav junaško, na kar govorijo č. g. duh. voditelj o obmejnem društvu »Straža«. Pri nas sta se lani ustanovili obe podružnici »Straže«, moška in ženska, pa zaspati nam ne smeta! Zato na novo delo. Lahko nam bo zdaj nabiranje za ljubo »Stražo«, ker sedaj razumemo, da je Straža eno najpotrebnejših naših društev. »Meja gori! Na pomoč! Zazhenimo sovražni požar nazaj, sicer prigori do nas!« Antonija Cinglak je ljubko in prepričevalno govorila nato o pomenu sv. bratov Cirila in Metoda za Slovence. Res veliko se jima imamo zahvaliti za vero, književnost in omiko! Kako bomo hvaležne? Delujmo tako junaško požrtvovalno in neutrudljivo za Slovence kakor sv. brata — vzornika rodoljubja. Prav primerna je bila nato deklamacija »Blagovestnikom«, katero je prisrčno izvedla Augusta Pezdvešek. Ana Krivec iz Zibike nas še pozdravi in navdušuje istotako Marija Drogenik od sv. Petra,

ki razlaga novodobno delo slov. mladenke. Shod se zaključiti s par prav mičnimi pesmicami deklishega zbora.

Kebelej na Pohorju. Iz Keblja še letos ni bilo v »N. D.« nobenega dopisa ali poročila, kakor da bi naše mladeniče in dekleta bila zima vzela. Vendar mi mladeniči, kar nas je katoliško-narodno zavednih, krepko stojimo in odbijamo vsak sovražen napad naših šnopsarjev in nevednežev. Za nas velja črnogorski pregovor: »Malo nas je, pa smo junaki«, in to bi lahko tembolj pokazali, ako bi bili združeni v prepotrebni mladeniški zvezi, kajti le v slogi je moč, pravi pregovor. Discipline nam je potreba in zasijala nam bo zarja lepših dni v narodnem oziru. Zato je pa dopisnik tako dolgo molčal in čakal, češ, morda se še boče pa tudi kdo drugi ali celo kakšna mladenka

oglasila v »N. D.« iz Keblja. Pa »tak' dolgo sem upal in se bal, da upu že slovo sem dal«. Resnici na ljubo moram povedati, da je tukaj jako malo mladenk, ki bi se zanimale za narodno izobrazbo, in ako bi jih hotel naštet, bilo bi število prstov na eni roki preveč. Žalostno, pa resnično. V »N. D.« z dnem 7. jan. 1909 št. 1 se je sicer ena oglasila z obljubo, da bode, ako ne prej, vsaj ob koncu dotičnega leta vse poročala o naših mladeniških in dekliskih načrtih. Nato pa je bilo spet vse mrtvo in tudi obljuba je splavala po vodi. Toda zaradi tega ne smemo obupati nad našimi mladeniči in dekleti, ampak krepko se poprijeti dela, in trud za to bo obilno poplačan. Kakor drugod, tako bode tudi tukaj moralo poseči v mes vodstvo mladeniške in S. K. S. Z. in vspeh je zasigurjen. Sami ne premoremo nič. Kako

Igralci in igralke v Podsredi. Predstavljali so: Tri sestre, Dve materi, Nežika iz Bleda.

veselo bi bilo, se ob nedeljah in praznikih zbirati v raznih društvenih sobah in se tam izobraževati v gospodarskih pa tudi v političnih rečeh. Dandanes se veliko zahteva od vsakega in silno potrebuje vsak gospodarske in tudi politične izobrazbe, ki jo more dobiti le v društvih. Od mladine je odvisna bodočnost domovine kakor tudi kmečkega stanu. Zatorej, združite se v zvezo tudi vi kebeljski mladeniči in mladenke, da vas ne bo doba resnega dela našla nepripravljene. V nadi, da se izvrši v kratkem tudi pri nas v tem obziru kakšen preobrat odlagam svoje pero z željo, da se v kratkem tudi kakšna mladenka oglasi. Srčen pozdrav od mladeniča na Pohorju.

Brežice. Velecenjeni g. urednik, že dolgo časa niste prejeli nobenega glasu od nas. Zato blagovolite sprejeti sledeče poročilo o občnem zboru Podružnice Slov. Straže v Brežicah; ki se je vršil v nedeljo 16. julija ob pol 4. uri popoldne v prostorih gospoda Sket-a v Sv. Lenartu pri Br. Precejšnje število se nas je zbralo, zlasti mladine, da slišimo poročilo o delovanju Slov. Straže in zlasti naše podružnice, o kateri so poročali: predsednik č. g. kaplan Ivan Spindler, tajnik mlad. Jos. Šetin in blagajničarka mladenka Milka Flis, iz česar sklepamo, da naša podružnica gotovo ni med zadnjimi. Zelo nas je razveselilo prekrasno petje iz mladih grl pevskega zbora našega izobraž.

društva, ki nas je ves popoldan razveseljeval s mičnimi pesmicami kakor: Lepa naša domovina, Ljubezen do domovine, Oj hišica očetova itd. Za sklep nam je pa Anica Pečnikova predstavljala Planšarico. Potem še par pesmic in razšli smo se veselih src na svoje domove, saj smo dobili zopet novih delavcev za domovino. Živela Slov. Straža! Živeli njeni udje! Na zdar!

Posavčan.

Celje. Tudi naša dekleta in mladeniči se pridno gibljejo ter se pogosto sučejo na našem novem društvenem odru, katerega smo si lansko leto pripravili. Zlasti lepo in pomenljivo je zagrinjalo, ki predstavlja zgodovinsko znani stolp in razvaline nekdanjega celjskega gradu, v katerem se je leta in leta oblastno šopiril oholi graščak, stiskajoč uboge kmete in loveč mlada neizkušena dekleta v zabavo svojo. Na to sliko se marsikdo ozira zdaj z neko pritaženo jezo pri spominu na čase, kadar so še njegovi pradedje stokali pod težkim bremenom graščinskih trinogov, in zopet z veseljem, da je prišla ona zaželjena doba zlatega časa, ko se je kmet otresel graščinskega jarma, postal sam svoj gospodar ter si prilastil svoje pravice. Zato pa nad vse radi obiskujemo to našo krasno društveno dvorano, in naša marljiva dekleta kakor tudi fantje nas s svojimi krasnimi, zdaj z nabožnimi, zdaj z resnimi in šaljivimi prireditvami pogosto vedrijo in zabavajo. Dne 30. julija t. l. so se nam zopet pokazala naša vrla dekleta, ter nam izvrstno predstavljala krasno, preresno igro »Najdena hči«, in nam živo predočevala, da kdor Boga ljubi njemu tudi On svoje ljubezni in milosti ne odtegne. Prav kakor je prej paganska, potem krščanska deklica »Irma, Najdena hči« v Boga zaupala, njega ljubila in Bog ji je njeno ljubezen povrnil, ter jo, ugrabljeno po petnajstih letih, zopet pripeljal v naročje materi, ki je že omedlevala hrepenenja po njej. Dekleta so res hvalevredno rešile svoje uloge. Med odmori pa je sviral dobro izvežbani društveni tamburaški zbor, krepko udarjal na strune tamburice in tako je bila zabava spopolnjena, da smo se vsi zadovoljni in oveseljeni razšli. Zato se vsem prirediteljem zabave, zlasti še vlč. g. predsedniku našega izobraževalnega društva toplo zahvaljujemo in upam da se v kratkem zopet vidimo. Draga mladina! Le po začrtani poti naprej, naprej do prave izobrazbe in omike, za Boga in domovino našo!

Poslušalka N.

Iz Nove vasi pri Ptuj. Prišel je vrtnar iz nebes, se je sprehajal po vrtu in se je oziral na cvetlice, kako rastejo, in našel je rožico, ki se je ponižno skrivala pred hudobnim svetom; ker mu je dopadla, jo je presadil v svoj nebeški vrt. Ta skrivna cvetlica je bila naša nepozabljena mladenka Micika Kolarič, stara še le 19 let. Bila je ponižna in veliko veselja je delala svoji materi; pomagala ji je v križih in težavah. Kako pridna je bila nam svedočijo njene besede, katere je izgovorila par dni pred smrtjo svoji materi rekoč, da se nič ne boji smrti, da rada umrje. Zato imamo upanje, da je prišla po Mariji k Jezusu. Dne 5. velikega srpana jo je poklical Bog k sebi, vzela je slovo

od matere, brata in sestre in je mirno zaspala v Gospodu. Dne 8. t. m. jo je spremljalo mnogo deklet z venci na glavi k večnemu počitku. Blagor duši plemeniti, ki zapušča dom solza, Ni težko se ji ločiti, Dom nad zvezdami ima.

Marenberg. Naši zvezi mladeniška in dekleška živita v jako težavnih razmerah. Nimate nobenega pripravnega prostora za svoje mesečne sestanke in gledališke predstave. Nihče se ne zmeni za nas; nihče nam ne priskoči na pomoč! Poklicani slov. faktorji! Če ne privoščite slov. otrokom v Marenbergu, najvažnejši postojanki v narodnem oziru, narodne šole, poskrbite vsaj za navdušeno slovensko mladino primernih prostorov, za njene izobraževalne sestanke! Na delo tedaj za društveni dom v Marenbergu! Prvi poučni sestanek sta priredili obe zvezi skupno dne 14. maja pri sv. Janezu. Govoril je mladenič Jakob Fras o koristi mladeniških zvez. Nastopila sta še kot govornika Anton Arih »Ostani doma«; Anton Veronik »Branitelji vere in slov. domovine moramo biti, mi moramo postati vzgladni gospodarji in vrli državljani«. Prav prijeten govorček je napravila za ta sestanek predsednica Terezija Kolar z naslovom: »Sem katoliško, kmečko, slovensko dekle!« Terezija Skurnik je deklamirala »Samozavest!« Dne 18. junija je priredila Dekleška zveza veselico pri sv. Janezu s petjem in igro: »Kukavica modra ptica ali boj za doto«. Terezija Kolar je razpravljala: »Gledajmo, da smo trdne, ker se bliža naš sovražnik. Arih M. je deklamirala »Slovenkam!« Deklamirali sta še Terezija Ornik »Delo«. Liza Rižnik »Kmetov jutranji klic«. Te veselice se je udeležil g. dr. Kovačič, profesor bogoslovja v Mariboru, ki je s svojim spretnim pesrom v kratkem času povzročil živahno gibanje med vso spodnještajersko slovensko mladino. Predpoldne je pridigoval in maševal v znameniti cerkvi sv. Janeza, popoldne pa je pri veselici navduševal pričujoče, da ostanejo zvesti svemu narodu. Poučni sestanek Dekleške zveze dne 23. julija v tesni kaplaniji. Deklamirala je Marija Arih, Jefteva prisega. Terezija Kolar je govorila o hišnem redu. »Soči« je deklamirala Terezija Skurnik. Cecilija Kolar je razpravljala: »Kakšno plačilo dobi mladenka, ki je ud Marijine družbe in članica Dekleške zveze«. Marija Kolar je deklamirala »Ave Marija«. Mladeniška zveza je priredila 30. julija veselico z igro »Čevljar v trgu«.

Gradec. Slov. kat. izobraž. društvo »Kres«. Orlovski dan v Gradcu. Kakor sem že zadnjič napovedal, je »Kres« s 1. majem zapustil prejšnje, že veliko premajhno stanovanje, kjer je vzrastel iz šibkega otroka v krepkega mladeniča, in se preselil v hišo društva sv. Marte (Prokopigasse 12). Dobili smo v prvem nadstropju obširne prostore. Stanovanje smo popolnoma prenovili in uvedli električno razsvetlavo. Lepi društveni prostori in pa ponosna zavest, da smo v slovenski hiši, je člane »Kresa« spodbodla še k večji vnemi in delavnosti. Na zunaj se je to pokazalo v naraščajočem številu članov, na znotraj pa v živahnem izobraževalnem delu. Od začetka maja pa do

srede julija smo imeli 12 predavanj in en dekliski shod. Ker se je jenjal socijalni tečaj, se vrši telovadba dvakrat, v zadnjem času celo trikrat na teden. Priedili smo dve veselici s petjem mešanega in moškega pevskega zbora, tamburanjem in igrami. Na prvi (25. maja) smo igrali »Pošno skrivnost« in »Pri gospodi«, na drugi (25. junija) pa »Čašico kave« in »Trije tički«. Obakrat je bila dvorana »Zum grünen Anger« natlačeno polna. Izmed izletov naj omenim samo onega v Maria Trost na binkoštni pondeljek, katerega se je udeležilo 100 članov in gostov. Pevski in tamburaški zbor imata ta mesec počitnice, pač pa sta imela prej številne vaje za nastop na veselicah. — Knjižnica in »Čebelica« pa tudi v najhujši vročini živahno poslujeta. Toda, kaj bi našteval te suhoparne stvari! Glavno v društvu je notranja živahnost in vzgoja članov. V obojem oziru je »Kres« lahko zadovoljen. Poleg dekliske zveze je obstajal že dobrega pol leta v društvu mladeniški odsek pod vodstvom Štefana Ermana. Na praznik sv. Rešnjega Telesa se je ta odsek preosnoval v pravega »Orla«. Dalj časa se je na to mislilo, toda iskali smo pripravnega trenutka. Ko se je pa zvedelo, da se na praznik sv. Rešnj. Telesa dopoldne ustanovi hrvaško kat. akademično društvo »Preporod« in da zvečer obhaja slov. kat. akad. društvo »Zarja« slovesno svojo desetletnico, smo sklenili dvema slavljenjema slovansko-katoliške organizacije v Gradcu pridružiti še tretje ustanovitev »Orla«. Kdor hoče čutiti, kako je bilo to slavlje, naj prebere poročilo fanta—orla v »Mladosti«. Do 200 ljudi se je gnetlo v prostorih »Kresa«, razun par izjem sami fantje in dekleta, precej pa jih je moralo oditi. Med svežim zelenjem in cvetjem je na glavni steni blestel velik orlovski grb, delo fanta J. Kozarja, na predavateljski mizici je duhtel krasen sopek vrtnic in nageljev. Ko je vstopil Dr. Krek, večini osebno še neznan, so ga pozdravili navzoči z viharnimi živijo klici, izmed katerih so se kmalu začeli glasovi orlovske koračnice. Po kratkem pozdravu predsednika »Kresa« Fr. Zorka je začel govoriti Dr. Krek. Izbral si je za snov: Organizacije svobodomislecev in naša mladina. Z napeto pozornostjo so s početka navzoči poslušali globoke misli predavateljve, kmalu pa se jih je začela prijemati razburjenost, zdaj pa zdaj so se jim oči zasolzile, ko jih je govornik spomnil na domače kraje, potem so se pa zopet zaiskrile v svetem navdušenju ali burnem življenju in ko je dr. Krek končal, so se stresle stene od viharnega odobravanja, tamburaši so zaigrali »U boj« in prešli smo k volitvi odbora. Po dovršenih formalnostih je povzel besedo phil. Jos. Puntar, predsednik novega »Orla« in v krasnih besedah povdarjal, da je današnji dan sad vstrajnega, enotnega dela slov. kat. akademikov in duhovnikov ter poštenih slov. fantov, načelnik »Orla« Stefan Erman pa je pozival brate orle k vstrajnosti in disciplini. Poseben sijaj so dali zborovanju navzoči zastopniki slov. kat. akad. društev iz Dunaja, Krakova in Zagreba, ki so prišli ob enem na slavnost »Zarje« in »Preporoda«. Prvi je po-

zdravil novega »Orla« predsednik »Zarje« iur. Anton Ogrizek, za njim so pa govorili v imenu hrvaških kat. visokošolcer g. iur. Smolčić, v imenu čeških g. Jos. Smykál, v imenu poljskih g. J. Arsząg iz Varšave na Ruskem Poljskem. Z navdušenjem so navzoči sprejeli besede dragih gostov, nakar je dr. Krek znova poprijel za besedo. Govoril ni niti pol ure, toda ko je pokazal raznovrstnost in moč naše organizacije, smo naravnost požirali njegove besede. Da, to je hrana za naše ponosne fante in požrtvovalna dekleta. Med težavnim podrobnim organizatoričnim delom nam je treba včasih trenutkov, ko lahko pregledamo vso našo združeno silo, ko se nam jasno pokaže oni cilj, h kateremu hite tisoči in tisoči organiziranega slovenskega ljudstva. G. dr. Krek nam je to mojstersko pokazal in vsled tega je njegov prihod v Gradec ob dveletnici »Kresovega« obstoja in ustanovitvi »Orla« krona našemu dosedanemu delu.

Zabukovje. V trajnem spominu nam ostane dan 23. julija 1911. To je bil dan, kakršnega še ni videlo Zabukovje. Z velikim veseljem in navdušenjem v srcih, so prihitela dekleta od blizu in daleč na naš hriček k velikemu dekliskemu shodu, ki ga je pridedilo tukajšno »slov. kat. izobraž. društvo«. Po slovesni sv. maši smo se zbrale pred cerkvijo domača dekleta v navzočnosti sosednih sestic iz Sevnice, Rajhenburga in iz Št. Vida pri Planini, kjer smo imele zborovanje, ki se je vršilo tako-le: Pred zborovanjem je zadonela iz grl domačih pevk vesela pesem »Preljubo veselje«. Potem sledi pozdravni govor voditeljice Ivane Gregorčič, ki z veseljem pozdravi došle članice »Dekliske zveze«; potem otvori zborovanje ter podeli besedo č. g. Gabrču iz Rajhenburga kot odposlancu S. K. S. Z. Čeravno so gosp. že prej v cerkvi pri sv. maši pridigovali na dolgo, so z veseljem brez vsakršnega truda stopili na oder, od koder so pozdravili toliko množico navdušenih mladenk, ter so nas v svojem krasnem govoru vzpodbujali k lepemu krščanskemu življenju, pogumu in neustrašnosti. Za njimi govori g. Josip Vrečko, bogoslovec iz Zabukovja, o verospoznanju. Potem pridejo govornice na vrsto. Prva prevzame besedo gdč. Pepca Senica (Gorenjsko), ki doprinaša sesterski pozdrav od gorenjskih mladenk. Gospodična Mimika Zakošek, iz Št. Vida pozdravi mladenke v imenu tamošnje D. Z. ter govori o pomenu dekl. zveze. Zopet se sliši prijazna pesem »Barčica«. Micika Ramihl prinaša pozdrav rajhenburških deklet, katera se iz posebnega vzroka niso mogle shoda udeležiti. Govori oziroma deklamirale so še naslednje: Marija Kolander, Ivanka Zupan, Pepica Kolander, Nežika Medvešek, Nežika Glas iz Sevnice in Urška Vovk. Marija Sili iz Rajhenburga, Malika Senica in Nežika Kožuh iz Zabukovja. Pepca Kožuh (Zabukovje) nastopi s pozdravom od celjskih članic M. družbe, ki so ga poslale po Tereziji Mlinarič kot članici predstojništva. Po večernical so gg. dijaki predstavljali igro: »Dr. Vseznal in njegov sluga Štipko Tiček«, pod vodstvom g. Jos. Kožuh, osmošolca iz Laž, kateremu gre vsa čast. Iskrena zahvala gre

pa g. Francu Požun, predsedniku »izobražev. društva«, ki nam je dal prostor za igro ter za njo deloval, kolikor je bilo v njegovej moči; ravno tako tudi njegova dobra soproga. — Res, lep in vesel je bil ta dan za vse, posebno pa še za nas mladenke. Saj smo si pridobile novih moči za vstrajnost v dobrem. Nepospisljivo veselje so pa nam napravili naši na-

sprotniki, ki jim je bil naš shod trn v peti, ter so ga nameravali preprečiti. Ali, ni jim bila sreča mila. Mi smo šli mirno in neustrašeno naprej na delo za shod, s pomočjo g. Jos. Vrečko, ki mu izrekamo vso čast, kjer je prvi sprožil misel za shod, čeravno je imel potem največ dela in skrbi. Zdaj pa naprej po poti katero smo si izbrale!

Igra: „Na Marijinem srcu.“ (Šmarje pri Jelšah.)

Govorniške vaje.

Deset zapovedi za slovensko mladenko.

(Govorila Erjavčeva Micika na Prihovi dne 17. aprila 1911.)

Predrage tovarišice! Navada je, da si na današnji dan delijo ljudje pisanke. Vsak je pač vesel, če dobi lepo pisano stvarico kot pisanko, na kateri je še more biti napisan velikonočnemu prazniku primeren napis. Taka stvarica pa trpi le kratko časa; pisanka pa, ki se podeli duši, ki se vtisne v srce, ostane za celo življenje in je tudi veliko več vredna. Zato sem Vam, predrage sestrice, prinesla deset duševnih pisank za srce in voljo, nalašč izbranih za slovensko mladenko.

1. Ponosna je kneževska hči na svoj imeniten stan, še bolj ponosna je kraljeva ali cesarjeva hči na svojega. Me pa, predrage, smo hčerke one matere, ki ima za Sina najvišjega kralja, namreč kralja nebes in zemlje. Zato s ponosom in povdarkom lahko rečemo: Marijine hčerke smo, in če temu naslovu primerno živimo, se nam ni treba sramovati, nositi na

svojih prsih Marijin znak, Mar. svetinjico. Prva pisanka, ki Vam jo ponujam je torej: Bodi vredna hčerka Marijina in ne sramuj se imenovati javno njenega imena, še manj pa se sramuj, nositi na svojih prsih njeni znak!

2. V katerem jeziku smo pa najprej častile svojo Kraljico s prelepim pozdravom: Zdravo Marija? V svojem maternem, v milem slovenskem jeziku. Kako draga in ljuba nam mora biti zato slovenska govorica, kako dragi in ljubi nam morajo biti naši slovenski stariši, ki so nas izredili in vzgojili in nas neb. Mater ljubiti učili. Evo Vam torej 2. pisanko. Spoštuj svoj mili slovenski jezik in ne zabi, da si hčerka slovenskih staršev! —

3. Če se upre zlato solnce v prozoren kristal n. pr. v lepo brušen diamant, kako lepo in čarobno se zasveti v kristalu v vseh mavričnih barvah. Dragocen kristal, ki je vreden milijone in milijone, da več ko celi svet, nosimo vedno seboj: ta kristal je naša duša, ako je čista, lepa, v milosti božji. Zato se zglaš tretja pisanka: Tvoje srce in duša naj se svetita kot čisti kristal, ako hočeš postati vzorna mladenka

ali z drugimi besedami varujmo se smrtnega greha, da bodo potem lahko rastle cvetke krščanskih čednosti.

4. In ako pridemo v svet (v službo ali drugam), pa bo grozila nevarnost naši duši, kaj nas bo varovalo greha? Materni opomini, materni zlati nauki. Napol izgubljenega človeka še večkrat prepelje na pravo pot spomin na materne besede, zato tudi ti, predr. sestra, nikdar ne zabi opominov in zlatih naukov svoje matere, da ne pokličeš nad se prokletstva.

5. Prava Slovenka naj pozna le en strah namreč strah pred grehom. Zakaj? Zato ker mi le greh nakoplje božjo jezo. Če sem pa božja prijateljica, je Bog moj varuh in moja bramba, in noben človek mi ne more nič škodovati. Zato bodi neustrašena in zavedna Slovenka, pa ne boj se sovražnika.

6. Uprašam vas pa še to-le: Ali je ljudem in svojemu narodu zvest, kdor Bogu ni zvest? Ne. Ali je torej nevarno za vero naše tovarišice, ako več ne ljubi svojega maternega jezika? Da, nevarno je. Kjer namreč omaguje vera, tam peša tudi navdušenje za slovensko stvar. Me pa hočemo ostati zavedne Slovenke in spodbujati tudi svoje sestrice k vstrajnosti, kazati jim hočemo pravi pot, da ne zaidejo v nemčurski tabor. Kako grdo, kako sramotno je ime »nemčurka« za pošteno slovensko mladenko!

7. Nevarna zanjka za slovensko dekle je, če gleda, posluša ali celo občuje s pijancem in ž njim pije. Kako grd je pijanec, vsaka ve. In kako rad govori v pijanosti nesramežljive, nečiste reči, njegovo obnašanje meri večjidel na nespodobnost. Zato se ogni pijancu ob kraj pota. — A še nekdo je, ki nam hoče vsaditi v srce sovraštvo do sv. kat. cerkve, sovraštvo do sv. vere, do tiste vere, po kateri smo dobile ženske dostojno čast v človeški družbi, v kateri smo čes vse srečne, tako da hočemo v tej sv. veri umreti. In kdo je tisti človek, tisti sovražnik? Liberalcec se mu pravi. Zato bodi naše geslo: Liberalcu izgini izpred oči.

8. Ali uganete osmo pisanko? — Ako bi kdo užival strupene praške ali strupene gobe, bi postal omoten, zastrupljen in zdrava, tečna jed bi mu ne šla v slast, ako pa kdo pribira slabe knjige in časnike, tedaj postane duša tako omotena, zastrupljena, da težko ali celo nič več ne loči resnice od laži, pa ga tudi ne veseli več zdravi in resnični nauki. Sedaj lahko uganete 8. pisanko; glasi se: Ne prebiraj slabih knjig in časopisov, ampak okleni se z dušo in telesom »Našega Doma« Bogobjuba, Glasnika itd!

9. Devet je korov angeljskih. — In kateri stan na zemlji opravlja službo, ki je za angeljske rame preteška? Častiti duhovski stan je tisti, ki je zato od dobrih kristjanov najbolj spoštovan, od hudobnih pa najbolj zaničevan. In zakaj je zaničevan? Zato ker se duhovni stan poteguje za resnico in pravico. Me pa, predrage, spoštujmo č. duhovščino, saj opravlja prvič učeniško službo Jezusa Kristusa, drugič opravlja duhovniško službo Jezusa Kristusa, ker daruje daritev sv. maše in deli sv. zakramente, ker posvečuje in blagoslavlja in moli za vse ljudi; tretjič pa opravlja tudi kraljevsko službo Jezusa Kristusa, ker opominja vse vernike k bogoljubnemu življenju, ker daje ukaze in sodi ljudi. Ubogajmo jih in molimo za nje, njihove napake pa zakrivajmo in opravičujmo.

10. V slogi (edinosti) je moč, pravi pregovor. Zato je hvalevredna »zveza slovenskih deklet«, a še bolj hvalevredna je prava, dobra in poštena Marijina družba, ker goji edinstvo. V Mar. družbi molimo druga za drugo, se med seboj spodbujamo z lepim zgledom, pa se tudi učimo druga od druge. Zato, predrage sestre, bodimo edine, bodimo složne, bodimo in ostanimo zveste članice dobrih organizacij! In lahko bomo rekle (s pesnikom): Me gremo naprej, me mlade!

Ustanovljena l. 1885.

Telefon 113.

Trgovina

tiskarne sv. Cirila

Maribor, Koroška cesta 5

je otvorila na novo prodajo papirja, pisalnih, risalnih in šolskih potrebščin ter priporoča:

kancelijski, konceptni,
pismeni, dokumentni,
ministrski, ovitni in
:: barvani papir. ::
Trgovske knjige v
vseh velikostih črtane
z eno ali dvema ko-
lonama, v papir, plat-
no, gradl ali pol us-
[[nje vezane.]]

Štambilje pečatnike
vignete, (Siegelmar-
ken) za urade in
privatne izvršuje se
v najkrajšem času.
Trgovci in prepro-
dajalci imajo en gros-
cene. Priznano do-
bro blago. Solidna
in točna postrežba.

Uredniški pogovor.

Veselili smo se katoliškega shoda jugoslovanske mladine, a koiera nam je prečrtala naše načrte. Sedaj si moramo iskati doma skromnega nadomestila. Orli nam morajo prednjačiti, ker je njih organizacija najvzornejša. Pri njih se gleda na to, da je pri vsakem nastopu poučen ali navduševalen govor, da se pokažejo sadovi večmesečnih vaj v telovadbi in da se strogo varuje zmernost. Z ozirom na nekatere druge organizacije nam včasih vstaja bojazen, da je preveč onih šumnih, praznih veselje...

V letošnjih šolskih počitnicah se na Štajerskem, in menda tudi drugod, pojavlja Slov. dijaška zveza, koje delovanje je tudi popolnoma po naših načelih. Ne samo godba in petje, ampak tudi živa beseda, vzgojevalna in poučevalna, se podaja ljudstvu. Slov. dijaška zveza je katoliška organizacija, tem bolj ponosni smo na svoje študente.

Študenti so veseli, a tudi velika skrb naših pridnih slovenskih starišev. Sedaj marsikateri oče gleda in študira svojega fanta ter noč in dan premišljuje, kam bi ga dal. Na dva stanova hočemo slovenske stariše opozoriti, na trgovski in obrtni stan. Obrtnikov in trgovcev, naših namreč, imamo Slovenci vse premalo. V Ljubljani imamo trgovsko in obrtno šolo, kjer se lahko tudi fantje našega kmeta in delavca izobrazijo za podjetne trgovce in delavne obrtnike. Kdor nima veselja za latinske šole, naj se v nje ne sili.

V litanijah molimo: Kuge, lakote in vojske reši nas, o Gospod! Kugo že

imamo. Trst je okužen po koleri in ljudje bežijo trumoma iz mesta. Toda ne beg, ampak Bog nas reši te kuge, zraven pa naša lastna skrb za snaznost in zmernost. Kjer je mnogo nesnage, tam je vališče za kolero že pripravljeno, in kdor pijančuje, tega smrt za kolero zaznamuje.

Kugo torej že imamo, a lakoto bomo dobili, ako nas ljubi Bog ne reši kmalu vročine in suše. Krompirja ne bo, turšica je ovenela, ajda ne more rasti, repa se ne vsejati, otava je zgorela, hmelj je zaostal, vse to kaže na pomanjkanje in lakoto. Vrh tega že zmanjkuje vođe, in ako še nekaj časa ne bo bo dežja, stoje hudi časi že pred vratmi. Lakota in kuga, dve črni sestri, neusmiljeni morilki, stegujeta svoje trde, koščene prste po nas. Bližajo se nam morda časi, o katerih smo kot otroci z grozo in strahom čitali v debelih, starih, zaprašenih zgodovinskih knjigah. Od suše razpokani grobovi se bodo odpirali ter kot nenasitna žrela zevali v polnočni mrak. Po nas bodo zevali...

Vojske pa nas je ljubi Bog že rešil. Bila je po celi Avstriji velika volična vojska. Mi Slovenci smo jo srečno izvojevali in marsikateri narod z zavidanjem gleda na naše slovenske čete, na njih vzorno organizacijo in krasno disciplino. Ustvarili smo si jo z napornim delom, obdržati si jo hočemo z ljubeznijo in požrtvovalnostjo. Kdor hoče zmagovati, naj se pridruži naši junaški četi. Mi še gremo namreč vedno naprej!

Urednik.

Slovenci! Naročite si „Naš Dom“.

Vsem mladeničem se toplo priporoča: „Zlata knjiga slov. Orlov“. Spisal Franc Terseglač. Cena vez. knjigi 2 K, broš. 1 K. Dobiva se v Katoliški Bukvarni v Ljubljani.